

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10762/2025
19.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Александра Полић Станковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3431/24 од 14.05.2025. године, у седници одржаној 19.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3431/24 од 14.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3431/24 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 1764/21 од 26.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му по основу накнаде штете на пољопривредним парцелама у селу ... дана 06.07.2020. године, исплати износ од 100.086,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.03.2024. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 3431/24 од 14.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова

(„Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца одлучили применом одредби чланова 172. ЗОО и 35. Устава Републике Србије, тако што су одбили тужбени захтев тужиоца јер у поступку није утврђено да постоји неправилан и незаконит рад државног органа за који Република Србија одговара а који је узрок претрпљеној штети и који тужилац мора доказати сагласно одредби члана 154. ЗОО. Питање одговорности тужене за рад органа у судској пракси је довољно расправљено, па нема потребе за уједначавањем судске праксе нити за новим тумачењем права. Такође, оспоравање утврђеног чињеничног стања не представља дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП, док се битне повреде одредаба парничног поступка не могу истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба за накнаду штете поднета је 09.06.2021. године, а тужбени захтев одређен је у поднеску од 03.04.2024. године којим је тужилац од тужене потраживао новчани износ од 100.086,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**